

handle, dog formeentligen vil foretrækkes, at en Lov om den nævnte Gjenstand ikke sættes i en ubestemmelig Tid, — hvilket vilde skee, naar man ikke nu forenedes om at gaae den Vej, som det foreliggende Udkast har fulgt.

Om Rigsrettens Virkekreds har Grundlovens § 73 anordnet:

- 1) at Rigsretten paakjender de af Folkethinget mod Ministrene anlagte Sager, og
- 2) at for Rigsretten kan Kongen lade ogsaa Andre tiltale for Forbrydelser, som han finder særdeles farlige for Staten, naar Folkethinget dertil giver sit Samtykke.

Imedens Udvalget overhovedet finder den i det foreliggende Lovudkast bestemte Rettsfølgning hensigtsmæssig i det førstnævnte Slags Sager, ville vi ikke tilbageholde, at vi nære Tvivl om, at det Samme vil være Tilfældet med det sidstnævnte Slags Sager. — Vel er det ikke nærmere fastsat, hvilke Forbrydelser ifølge den sidste Bestemmelse kunne indbringes for den exceptionelle Domstol, Rigsretten; men Grundlovens Bud maa vistnok antages fornemmeligen at tilfugte Sager om Høiforræderi og Angreb paa Statens Sikkerhed, især naar disse ere vidt forgrenede og derved særdeles farlige. Jo betydeligere imidlertid en saadan Sag maatte være, desto mere vil det gjælde om den, som om Misgjerningsager i Almindelighed, at en hurtig og kraftig Forsølgelse af Gjernerne og disses Spor kan have en afgjørende Indflydelse paa at bringe Sandheden for Lyset, og at de Skyldige, naar de vinde Tid til Forberedelser og Aftaler, let derved have vundet Alt, ligesom det paa den anden Side kan medføre Fare for Uskyldige, om den straffende Retfærdighed ledes paa Bidspor, og Mistanke derved maa skee kastes paa dem. — Naar den Tid kommer, da Domstole med Nævninger ere indstiftede omkring i Landet, maa det ventes, at de derhen hørende Forhold ville blive ordnede saaledes, at den nye Retstilstand ikke forhindrer, men beforder en saadan Forsølgelse af Misgjerninger, at de Skyldige rammes sikkrere end hidtil, som vi haabe uden Ulempe for Uskyldigheden; men dette lader sig efter vor Anskuelse mindre for-

vente, naar en Domstol, saa talrig som Rigsretten, og sammensat som denne, en Domstol, der i Reglen maa have sit Sæde i Hovedstaden, skal hele Landet over behandle et vist Slags særdeles indviklede Misgjerningsager, og i disse umiddelbart styre Beviisførelsen efter den af en Anklager og af de Tiltalte dertil givne Anledning.

Men desuagtet maa Forsølgingsmaaden for Rigsretten upaatvivlelig være den samme i begge de Slags Sager, der omtales i Grundlovens § 73; ligesom dens § 79 medfører, at Offentlighed og Mundtlighed saasnart og saavidt som muligt der bør gjenføres, og at Institutionen med Nævninger bør være forbillede for den Rettergangsmaade, der paabydes. Det vil derimod i de mødende Tilfælde blive en Gjenstand for særlig Overveelse, om det fra det nævnte Synspunkt bestaaer med det Offentliges Lary at bringe en Sag af det sidstnævnte Slags under Rigsretsforhandling.

Ikke kan herimod indvendes, at inquisitoriske Forhører som de hidtil brugelige kunde gaae forud og bane Veien for Rigsretsforhandlingen. Dette maatte vi nemlig ansee forkasteligt, da det vilde være principstridigt og uretfærdigt mod de Tiltalte. Disse skulle netop befries for den hemmelige Inquisitionens Tvang og Mislighed, og Offentligheden skal være dem til Beskyttelse; hvorimod paa den anden Side de Lovbestemte Regler om Beviis ophæves, og Dommerne kun have at affige Dom efter deres paa den foregaaende Behandling støttede samvittighedsfulde Overbeviisning (Lovforslagets § 79).

Den lettere Afgang til Domfældelse, der saaledes aabnes, vilde være høist betænkelig, naar Dommernes Overbeviisning støttedes paa Resultaterne af en inquisitorisk Behandling, som de ikke have overværet og ikke været istand til at kontrollere, og som igjennem selve det nye Princip har faaet et Stempel af Upaalidelighed. Altsaa bør ingen saadan Inquisition i en Rigsrets sag gaae forud for Hovedforhandlingen, naar Forslaget bliver Lov.

Uden at gaae ind paa, hvorledes den almindelige Retsspleie i Forbrydelsesager vil